

Razmatranje: 30. prosınca

Razmišljanje za meditaciju 30. prosinca. Predložene teme su: Ana, proročica, najavljuje dolazak Mesije; Isus je odrastao kao i svako drugo dijete; Božje vrijeme

– Ana, proročica, najavljuje dolazak Mesije

– Isus je odrastao kao i svako drugo dijete

– Božje vrijeme

„KAD je mirna tišina obavila sve stvari, i noć se napola spustila, tvoja svemoguća Riječ, Gospodine, sišla je s neba, s kraljevskog prijestolja“ (Mudr 18, 14-15). Tako počinje ulazna antifona za današnju misu. U ovoj božićnoj oktavi želimo živjeti po ovom čudesnom događaju: Bog nam je poslao svoju Riječ, postao je tijelom, jedan je od nas. Želimo zahvaliti Trojstvu za sve što se dogodilo. Pridružujemo se glasu anđela koji neprestano pjevaju slavu Božju, njegovu sreću, to jest naše spasenje. Nebo se raduje, a zemlja je ispunjena tom radošću.

Danas se u evanđeoskom čitanju pojavljuje Ana, udovica mnogo godina. Sveti Luka je opisuje kao proročicu. Značajno je da je Bog izabrao poniznu udovicu da najavi njegovo rođenje, umjesto neke poznate ili ugledne osobe. Svi svjedoci Isusova rođenja bili su

obični ljudi kojima društvo ne bi lako povjerovalo.

Možda su neki mislili da je Ana pomalo zbunjena zbog patnje i usamljenosti toliko godina udovištva ili zbog strogosti svog posta i molitve. Ne znamo jesu li je shvaćali ozbiljno. Ali Gospodin je odlučio upotrijebiti je da objavi rođenje Mesije: „U taj čas dođe, hvali Boga i govori o njemu svima koji su iščekivali otkupljenje Jeruzalema“ (usp. Lk 2,38). Ponekad Bog bira svjedoke koji su naizgled nepouzdana. Nešto slično događa se s pastirima, a dogodit će se ponovno godinama kasnije s Marijom Magdalenom, kojoj učenici nisu vjerovali. „Samo oni koji imaju srca poput malenih – jednostavnih ljudi – sposobni su primiti ovu objavu: ponizno, krotko srce, ono koje osjeća potrebu moliti, otvoriti se Bogu, jer se osjeća siromašno“[1].

NAKON što je ispričalo susret s Anom, današnje Evanđelje nastavlja, pripovijedajući kako je Sveta Obitelj, ispunivši sve zahtjeve Zakona, krenula na put natrag u Nazaret. Završava kratkim, ali dubokim stihom, koji u nekoliko riječi sažima velik dio Isusova skrivenog života: "A dijete je raslo, jačalo i napunjalo se mudrosti i milost je Božja bila na njemu." (Lk 2,40). Bog poštuje prirodni tempo djetetova rasta; On se ne žuri, On želi ostvariti otkupljenje na taj prirodan i nenametljiv način.

Sveti Josemaría, obraćajući se Djevici Guadalupskoj u Meksiku, zamolio je da u našim srcima rastu „male ruže, one iz običnog života, svakodnevne, ali pune mirisa žrtve i ljubavi.

Namjerno sam rekao male ruže, jer mi to najbolje odgovara, budući da sam se u životu znao baviti samo normalnim, svakodnevnim stvarima, a često ih nisam znao ni dovršiti; ali imam sigurnost da me u tom

uobičajenom ponašanju, u onome svakog dana, čekaju tvoj Sin i Ti“ [2].

Trideset godina tišina se vraća u Isusov život, kao što je bila prije njegova rođenja u Betlehemu. Ali ta tišina je vrlo rječita jer se upravo tamo ispunjava naše otkupljenje. Kasnije će mnogi reći: „Nije li ovo sin drvodjelje? Nije li mu majka Marija, a braća mu Jakov, Josip, Šimun i Juda?“ (Mt 13,55). Prirodnost običnog života bila je i put kojim je Isus išao tijekom svoje adolescencije, mladosti i odrasle dobi. I iz toga uzimamo primjer za posvećenje našeg rada i naših odnosa; svakodnevnih i nama najbližih stvari.

DEVET mjeseci smo čekali da se Bog rodi, a sada ćemo trideset godina čekati da započne njegov javni život. Pa ipak, znamo da otkupljenje traje

od samog trenutka Navještenja. Majčin "da" Božjem božanskom planu za spasenje čovječanstva pokrenuo je plan koji je Bog od vječnosti zamislio. Nezaustavljiv je, ali ne ide ukorak s nama. Kreće se polako, ali ne čini korak unatrag. "Svijet je otkupljen Božjim strpljenjem, a uništen nestrpljenjem ljudi" [3]. Često nas rutina svladava i ne možemo pronaći Boga u običnom, u onome što se ponavlja iz dana u dan.

„Kad čujemo za rođenje Kristovo, utihnimo i pustimo ovo Dijete da nam govori; urežimo Njegove riječi u naša srca ne skidajući pogled s Njegova lica. Ako ga uzmemo u naručje i pustimo da nas zagrli, On će nam dati mir srca koji ne poznaje kraja. Ovo Dijete nas uči što je uistinu važno u našim životima. Rođeno je u siromaštvu svijeta, jer u gostionici nema mjesta za Njega i Njegovu obitelj. Nalazi sklonište i

utočište u štali i dolazi ležeći u jaslama. Ipak, iz ovog ništavila izvire svjetlo Božje slave. Odavde, za one jednostavnog srca, počinje put istinskog oslobođenja i trajnog otkupljenja“[4]. Naše spasenje je već započelo, a Božja vjernost traje zauvijek.

Ana je godinama čekala da se Mesija pojavi, stvarajući prostor u svojoj duši da Gospodin progovori. Možda ponekad predbacujemo Bogu Njegovu šutnju, dok smo u stvarnosti mi ti koji smo obavijeni bukom koja nam sprječava da Ga čujemo. Usred noći i tišine, Bog je poslao svoju Riječ i ona je konačna. On neće odustati od svog saveza. Marija je bila ta koja je čuvala tu tišinu, tu normalnost, tijekom devet mjeseci i nakon toga: možemo je zamoliti za pomoć i društvo u vlastitoj tišini, jer ni mi ne želimo propustiti objavu njezina Sina.

[1] Papa Franjo, Homilija, 2. prosinca 2014.

[2] Sveti Josemaría Escrivá, Osobna molitva pred Gospom Guadalupskom, 20. svibnja 1970.

[3] Papa Benedikt XVI., Homilija, 24. travnja 2005.

[4] Papa Franjo, Homilija, 24. prosinca 2015.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-30-
prosinca/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-30-prosinca/) (14.03.2026.)